

Heti biztató üzenetek 3.11.

„Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Emlékezz meg rólam, és adj nekem erőt csak még most az egyszer, Istenem, hogy utoljára, a két szememért bosszút állhassak a filiszteusokon!” (Bírák 16,28)

Juhász Gyula: Sámson dala

Lenyírva hajam,
Erőm leteperve.
Örökös homály
Száll a szememre.

Gyáva bakók
Kacagnak rajtam,
Oda szerelmem,
Oda hatalmam!

*

Örökös sötétség malmában őrl az egykori rettegett férfi. Multság tárgya lett az egykori hős, kinek vállaitól rettegett mindaz, ki nem volt oly erős, mint ő, akit átjárt Isten Lelke, s ökle volt az ellenség legnagyobb veszedelme. Nevetnek rajta, s nevetni akarnak az Isten mindenkori emberén. Szemét kiszúrva akarnak gúnyolódni, ahogyan az Úr szemére is kötést tettek s ütötték orcáját ostoba szolgák.

Most prófétálj! - kiáltottak, s röhögtek rajta, s fuldokolva horkantva kacagtak, játszadoztak, hatalmaskodtak. Hatalmaskodás. Erre vágyik az ember: ha már nincs hatalma, legalább illúziója mulattassa! Mulattatja, mikor odacsaphat, mikor gyöngé bár, de a nála erősebbre lesújthat. Bennünket is ütni akarnak, gúnyosan, s otromba játékot játszva.

A gyávák játéka ez. Szemtől-szembe nem mernek konfrontálódni, véleményüket elmondani, ütközni. Túl kockázatos volna! Félnék a pofontól, a csattanós választól. Jézus választól is féltek, ki mindenkor nyilvánosan tanított a templomban, ott nem mertek belé kötni, mert alulmaradtak újra meg újra. Akárcsak a filiszteusok kötelekkel és láncokkal.

Isten embere viszont törekeny volt és kísérhető. Az asszony iránti szerelem elvakította, vágya ellágyította, a simogató kéz a titkát előcsalta. Megadta magát, s rátörtek, haját levágták, s kioltották szemének világát.

Jézus önként adta át magát a halálra. Tudta, hogy ki kell innia a kelyhet: ettől nem menekülhetett. És nem is menekült, mikor hozzálépett Júdás, nem ellenszegült. Hallgatott, mikor a főpap faggatta, s Pilátus vallatta: *semmi hatalmad nincs rajtam* – mondta, mert tudta, hogy önként teszi le életét, s veszi majd vissza harmadnapra.

Minekünk sokkal keservesebb elfogadni a szenvedést: üldöztetést, gúnyt, s megannyi ütést. Amikor kacagják a mi világosságunkat, tagadják igazságunkat, gúnyolják hitvallásunkat, s keresik rajtunk a fogást, hiteltelenséget kiáltva, méltatlan vádakot harsogva. Isten emberének túrnie kell ezt még egy kis ideig. A kegyelmi idő tart még, nekünk pedig túrni kell addig. Addig, míg el nem jön az idő, mikor *mindeneket Uralma alá hajt az Eljövendő*.

Addig túrjuk a gúnyt, a jogos és a méltatlan kritikát. Bűneinket fejünkre olvassák, ütik az egyházat, s annak valamennyi tagját. Ütik, míg üthetik. Ütik, még üthetik. Fejünkre olvassák bűneinket,

nagyítóval figyelik életünket, minden szavunkat és tettünket. Állnunk kell a kritikát, a gúnyt, ha jogos, ha jogtalan.

*

Filiszteusok,
Hej, be örültök,
Buta mámorok
Ölébe dűltök.

Ócska dal dadog
Kopott él hallik,
De keleten már
Új nap hajnallik.

Recseg az oszlop,
Ropog a tető,
Meghalok én, de
Él a jövő!

*

Néha elborzadva hallgatjuk korunk fülünket karcoló bádogfazék-dalát. Arra gondolunk, elmúlt a szépséges aranykor nemes drámája, s maradt nekünk korunk vásári komédiája. Miközben mindenkor a vásári komédia volt az alap, a tömeges, mert eladható és olcsó. Ebben kellett megszólalnia a másnak, többnek, a nemesnek.

Szórakozni mentek a filiszteusok Sámson gyötrelmét figyelve, s istenítélettel szembesültek részeg tivornyájuk közepette. Éltették istenüket, s az igaz Istent nem félték.

Ma is éltetnek hamis isteneket, kik nem félik az igaz Istent. Isznak, szórakoznak, nem félnek, pedig ítéletre mennek azok, kik az Ő választottján kívánnak mulatni.

Mulatni ment Nagypéntek hajnalán a felajzott tömeg is, mikor a Koponyák hegyéhez mentek kacagni, köpködni és szórakozni. Kilehelni a lelkükbe poshadt indulatokat, a megsavanyodott érzéseket, megerjedt gondolataikat, kihányták magukból, mikor óbégattak: *szállj le a keresztfáról, ha Isten Fia vagy, szabadítsd meg magadat, ha már megszabadítottál sokakat!*

S miközben óbégattak, meghalt az igaz, s meghasadt a kárpit, a föld pedig sötétbe borult órákig. Recsegett-ropogott a föld, a földrengés Jeruzsálembé hívott holtat és élő, s mindez az új jövődőről tett tanúbizonyoságot, ahogy a százados is szól: *Ez valóban az Isten Fia volt.*

Halott. A halál sokszor lezár, de a szabadításban a halál az életre mutat, s a szabad lét boldogságába hívogat. Sámson története Isten szabadítását dicsérte. Jézus halála bűneink bocsánatát hozta. Ha pedig összedől a ház, ha az Úr szabadítása által történik, akkor az áldás, új kezdet, mely az összedőlt templomba alapoz új templomot, melyet Ő épít meg. Harmadnapra...